

vil jeg gerne gøre et Udkast, saa kunde man maaske let blive enig om Bestemmelsen.

Holger Petersen: Den højtærede Finansminister rettede en Bebrejdelse mod Nationalbanken for, at de, der havde saa store Privilegier og Fordele fremfor andre Banker, ikke havde grebet ind. Jeg stod den Gang ikke i nogen Forbindelse med Nationalbanken, men jeg har Grund til at tro, at Forholdet var dette, at Pengene flød saa rigeligt herind i Landet. Der var Tilbud fra Udlandet om Kassekredit, Bankkredit og al Slags Kredit til alle, der blot vilde række Haanden ud. Disse Banker og navnlig de smaa vare fuldstændig uafhængige af Nationalbanken. Saa vendte Forholdet sig, da Krisen kom i 1907, og saa fik Piben en anden Lyd, saa maatte man henvende sig til Nationalbanken, men da tror jeg ogsaa, at den greb ind, saa godt den kunde.

Finansministeren (Brandes): Jeg har ikke direkte bebrejdet Nationalbanken noget, jeg har søgt at skildre, hvorledes Forholdet var. Jeg har heller ikke bebrejdet Nationalbanken, at den ikke den Gang greb ind, men jeg har forbavset mig over, at den var saa slet underrettet, at den f. Eks. ikke anede, at Privatbanken fournerede Detailhandlerbanken med saa betydelige Midler. Som Nationalbanken er stillet i vort Samfund, eller rettere, som den kunde være, maaske burde være stillet i vort Samfund, var det rimeligt, om den var underrettet om de andre Bankers Forhold, fordi disse bestandig rekurrere til den. Jeg tror, der var en Mulighed for, at Nationalbanken kunde betyde mere, end den gør, det er egentlig der, jeg kunde rette en Anke mod den. Det havde været rimeligere, om den Oktroj, som gaves Banken, havde indeholdt andre Bestemmelser, end den gør, men sket er sket, Oktrojen er given paa 30 Aar, og der er intet at gøre derved. Men naar man som Finansminister faar noget at gøre med Landets Pengeforhold, beklager man, at Nationalbanken, i øvrigt ogsaa overfor Staten, ikke staa mere virksom, end den gør. Jeg vil sige f. Eks. dette, at ingen kunde dog, hvis Staten skulde optage et Laan, mere naturligt være Mellemand mellem Staten og Udlandet end Nationalbanken. Men som Forholdene ere i Øjeblikket, vil det ikke let finde Sted. Det er dog kun et Forhold, jeg peger paa, det maa ikke

forstaas, som om der fra Statens Side har været rettet nogen som helst Anmodning til Nationalbanken i saa Henseende. Det eneste, jeg kunde pege paa, som virkelig har fundet Sted, er et Forhold, der forelaa, da Staten skulde optage et midlertidigt Laan i Slutningen af forrige Aar. Da stillede Nationalbanken sig ganske sikkert overfor Staten saaledes, at Staten ikke kunde med nogen Rimelighed benytte sig af Nationalbanken. Ogsaa dette er beklageligt, forekommer det mig. Intet vilde have været naturliger, end at netop Landets Seddelbank under saadanne Forhold kunde være Landet til Tjeneste. Hvad det nu ligger i, skal jeg ikke komme ind paa. Jeg er heller ikke tilstrækkeligt inde i disse Forhold, og de ligge ikke for. Men jeg tror, at ingen Finansminister i Øjeblikket vil føle Nationalbanken som saavirksomt, som saa mægtigt, saa indflydesrigt et Institut, som man vistnok fra alle Sider kunde ønske, at den var.

Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) rettede det Spørgsmaal til mig, hvorvidt jeg kunde tænke mig at acceptere et Ændringsforslag, som bestemte nøjere Afviklingskassens Omraade, saaledes at det deri angaves, at den ogsaa skulde have et dagligt Tilsyn med de nødlidende Banker, et Tilsyn overfor administrative Forhold og lignende. Det har været min Tanke, at Afviklingskassen skulde kunne indvirke paa en saadan Maade, hvis det tiltrængtes. Jeg tror ikke, at en saadan Ændring behøves, og jeg frygter noget for, at dens Vedtagelse skulde kunne forhale Sagens Gang: Forslaget skal jo saa tilbage til det andet Ting. Paa den anden Side er jeg enig med det ærede Medlem, og hvis det ærede Medlem foreslaar en saadan Ændring, vil jeg i og for sig ikke være en Modstander deraf, men foreløbig maa jeg dog se an, hvad det drejer sig om.

Dalsgaard: De faldne Udtalelser om de nødlidende Bankers Stilling paa Krisens Tid foranledige mig til at gøre nogle korte Bemærkninger. Jeg giver mig ikke ud for at være en Autoritet med Hensyn til Bedømmelsen af de københavnske Bankers Stilling, men jeg har gjort mig nogen Ulejlighed for at danne mig en Mening om disse Forhold, saa godt jeg kunde. Og det er blevet min Opfattelse, at den administrerende Direktør for Detailhandlerbanken, H. P. Hansen, ikke paa Krisetidspunktet var klar over, at hans Bank var insolvent. Jeg tror heller ikke, det